

Πίστη και Φόβος !

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Φόβος ! Κάτι που όλοι έχουμε δοκιμάσει. Ένα δυσάρεστο συναίσθημα, μια εσωτερική κατάσταση δύσκολη, που σφίγγει την ψυχή μας, την ταλαιπωρεί και κάνει τη ζωή μας πικρή.

Ο φόβος προέρχεται πάντοτε από την αίσθηση ενός κινδύνου, υπολογίζουμε ότι μπορεί να αποτύχουμε σε μια προσπάθειά μας που την θεωρούμε σημαντική για την καλή πορεία της ζωής μας, και κυριαρχεί μέσα μας ο φόβος. Βλέπουμε πως οι συνεργάτες μας, οι φίλοι, εκείνοι που τους θεωρούσαμε στηρίγματα στη ζωή μας, δεν στέκονται με πραγματική αγάπη και ειλικρινές ενδιαφέρον κοντά μας, μας αφήνουν μόνους στις δυσκολίες, και πάλι φόβος μας καταλαμβάνει. Τι θα κάνουμε μόνοι μας; Διαπιστώνουμε ότι η κατάσταση στην παρτίδα μας ή και γενικότερα σ' όλο τον κόσμο εμπνέει πολλές ανησυχίες, και φόβοι ταλαιπωρούν την ψυχή μας για το μέλλον.

Αλλά και το φυσικό κακό μπορεί πολύ να μας φοβίζει. Βλέπουμε να ανάβει μια φωτιά, να ανεβαίνουν οι φλόγες ψηλά, να καίγεται ένα δάσος. Καταστροφή! Και όταν η φωτιά πλησιάζει τα σπίτια, όταν κινδυνεύουν οι περιουσίες των ανθρώπων, όταν κινδυνεύει πολύ περισσότερο η ζωή τους, τότε και ο φόβος μας γίνεται μεγαλύτερος.

Γίνεται σεισμός, σείεται η γη, τρέμει τότε και η καρδιά μας. Και αν βρισκόμαστε

μέσα στο σπίτι μας και ακούμε τους τριγμούς, τότε ο φόβος γίνεται τρόμος, γίνεται πανικός!

Φόβος και μπροστά στην αρρώστια. Όταν μάλιστα η αρρώστια είναι βαριά, αν έχει επώδυνες θεραπείες, αν αποδεικνύεται ανίατη ή ακούμε πως είναι και θανατηφόρα... Φόβος και τότε, φόβος πολύ μεγαλύτερος, φόβος θανάτου.

Μπορεί κανείς να αισθανθεί ότι ξαφνικά όλα γκρεμίζονται, χάνονται όλα. Ο άνθρωπος μένει μόνος, αβοήθητος, ανήμπορος να αντιδράσει, χωρίς να ξέρει από πού να πιασθεί. Ο φόβος τότε γίνεται άγχος και αγωνία, μελαγχολία και απελπισία, πανικός, αδημονία, ασφυξία ψυχής!

Είναι φανερό ότι ο άνθρωπος δεν μπορεί να τα βγάλει πέρα μόνος του στη ζωή. Κάποτε θα λυγίσει. Θα σπάσει. Θα νικηθεί. Έσχατος εχθρός, φοβερός και ολέθριος, ο θάνατος!

Είμαστε αδύνατοι οι άνθρωποι. Στην ώρα τη δύσκολη έχουμε ανάγκη από κάποιον πολύ δυνατότερό μας, κάποιον που να μπορεί να κάνει όσα εμείς οι μικροί δεν φθάνουμε να κάνουμε για να κρατηθούμε και να νικήσουμε στη ζωή. Όταν ο αρχισυνάγωγος Ιάειρος έτρεξε στον Κύριο Ιησού Χριστό να παρακαλέσει για τη βαρύτατα ασθενή κόρη του, είχε κάποιες ελπίδες. Ο Διδάσκαλος, που έδειχνε τόση αγάπη στους πονεμένους και θαυματουργούσε για χάρη τους, κάτι ίσως μπορούσε να κάνει και γι' αυτόν. Όταν όμως ήλθαν οι απεσταλμένοι από το σπίτι του και του είπαν να μην ταλαιπωρεί τον Διδάσκαλο, διότι η κόρη του πέθανε, ο δυστυχής πατέρας κινδύνευσε να καταρρεύσει. Χάθηκαν και οι τελευταίες του ελπίδες.

Άκουσε τότε ξαφνικά και απρόσμενα την παρήγορη και σταθερή φωνή του Χριστού, που έδινε θάρρος και ελπίδα στην ψυχή του: «Μή φοβοῦ, μόνον πίστευε» (Μάρκ. ε' 36).

Μια ακτίνα φωτός άστραψε ξαφνικά στο σκοτάδι που τύλιγε το νου και την καρδιά του. Πήγαν στο σπίτι και το θαύμα έγινε. Η δωδεκάχρονη νεκρή κόρη γύρισε στη ζωή! Ο πατέρας και όλοι οι δικοί του ένιωσαν ανείπωτα ευτυχείς. Οι περίφοβες ψυχές τους πλημμύρισαν από χαρά για τη νίκη του Χριστού, για το θρίαμβο της ζωής.

Πόσες φορές θα γύρισε άραγε ο νους του ευτυχισμένου πατέρα σ' εκείνη την τραγική στιγμή που όλα χάνονταν γύρω του, που βυθιζόταν στη θλίψη και στην απελπισία, και ένας λόγος τον συγκράτησε από την τέλεια κατάρρευση! «Μή φοβοῦ, μόνον πίστευε»

Ναι, αδελφέ μου! «Μή φοβοῦ, μόνον πίστευε». Όταν νιώθεις μόνος στη ζωή, εγκαταλελειμμένος από εκείνους που είχες την ελπίδα ότι θα σε στήριζαν στη δυσκολία σου, «μή φοβοῦ, μόνον πίστευε». Πίστευε ότι υπάρχει Κάποιος που ποτέ δεν μας εγκαταλείπει, που και όταν εμείς απερίσκεπτα Τον αφήνουμε και φεύγουμε μακριά Του, Εκείνος μας καταδιώκει με το έλεός του, όχι γιατί μας έχει ανάγκη, αλλά από αγάπη, γιατί γνωρίζει ότι εμείς έχουμε απόλυτη ανάγκη της δικής του παρουσίας στη ζωή μας.

Όταν βρίσκεσαι μπροστά στο φάσμα της αποτυχίας, «μή φοβοῦ, μόνον πίστευε». Πίστευε ότι ο Θεός μπορεί να ανατρέψει όλα τα δυσάρεστα προγνωστικά, να αλλάξει ριζικά και άμεσα τις καταστάσεις, να κάνει το θαύμα που ζητάς στη ζωή σου.

Όταν η ασθένεια βαριά και ανίατη σε πλήξει, μην τα χάσεις, μη φοβηθείς. «Μόνον πίστευε». Ότι Εκείνος, «ο ιατρός των ψυχών και των σωμάτων», «ιάται πάσας τας νόσους», όλα μπορεί να τα θεραπεύσει και να δώσει τη δύναμη στον ασθενή και αδύνατο άνθρωπο όλα με θάρρος και ελπίδα να τα αντιμετωπίσει, και τον θάνατο μαζί Του να νικήσει. Γι' αυτό και όταν ο θάνατος νιώθεις να πλησιάζει – θα έλθει κάποτε αναπόφευκτα και αυτό – και τότε «μή φοβοῦ, μόνον πίστευε». Πίστευε ακράδαντα στον κραταιό νικητή του θανάτου, που πέρασε και ο ίδιος μέσα από τη σκοτεινή κοιλάδα του, αλλά ο θάνατος δεν τον άγγιξε, γιατί Αυτός είναι ο αρχηγός της ζωής, της αιωνίου και αληθινής, για κάθε πιστό ακόλουθό του.

Υπάρχει Αυτός που νικά τον θάνατο, που νικά την αιτία του θανάτου, τη δυσώδη αμαρτία, που συντρίβει τον διάβολο και όλες τις σκοτεινές δυνάμεις του, που κυβερνά τον κόσμο, που κρατεί στα παντοδύναμα χέρια του τη μικρή μας ζωή και δεν θα μας αφήσει ποτέ να χαθούμε, γιατί είναι ο άπειρος και παντοδύναμος Θεός, ο Θεός της άπειρης και ανερμήνευτης αγάπης.

Γι' αυτό, ό,τι και να σου συμβεί, όποια δυσκολία και να συναντήσεις, μ' όποιον πειρασμό και να χρειασθεί να πολεμήσεις, **«μη φοβοῦ», αδελφέ. «Μή φοβοῦ, μόνον πίστευε».**

Περιοδικό «Ο Σωτήρ», αριθ. 1996

Αναδημοσίευση από " Χριστιανική Φοιτητική Δράση "

Πηγή: http://ayioi-pantes.blogspot.gr/2010/05/blog-post_20.html